

бравимъ погледъ на очитѣ, замъглени отъ сълзи. И усмивката, тази ужасна усмивка съ благославяне и сбогомъ навън, криви лицето ѝ крѣгла вълна.

*

И ето, ние вървимъ, тичаме по улицата съ детето, двама разплакани, безутѣшни. Славчето нѣколко пѣти пита съ разтреперанъ гласъ, макаръ че вече ѝ отговорихъ:

— Ще умре ли, татко, мамичка? Ще умре ли?

— Татко, не питай вече. Богъ е милостивъ. Може и да оздравѣе.

— Азъ, азъ ще го моля всѣка вечеръ за това. И ще стана най-послушното дете. О-о-охъ, Боженце, дай здраве и животъ на мамичката!

И ние отново тичаме. Качваме се на такси. Азъ я прегръщамъ и милвамъ. Горчиви мисли прелитатъ въ ума ми. Казвамъ си: сега ще останемъ само двама. Нѣма да я има нашата мамичка... добрия нашъ ангелъ. Азъ съ своята жестокость го убихъ.

Но детето се притиска въ мене. Гледа ме печално и шепне:

— Татенце! Ако мамичката оздравѣе, значи Господъ е добъръ, нали?

— Да, да! — отговарямъ автоматично азъ. — И ние пакъ ще заживѣемъ въ къщата на полето... И никога нѣма да се раздѣляме...

— Ами татенце, защо азъ не останахъ при мамичката? — пита, все пита, то.

А ето ние сме въ къщи. Азъ оставямъ Славчето при баба му. Казвамъ нѣколко думи, да дойде вечеръ нѣкой при насъ. Влизамъ въ напуснатото жилище, бързо взимамъ синитѣ листа, цѣлувамъ ги, гледамъ наоколо и презъ плачъ и ридания шепна:

— Ти никога нѣма да се върнешъ тука! Никога! Въ твоя домъ, който бѣ истинско гнѣздо на любовта. О, любима, любима, погубена моя жена.

Но азъ не искамъ сега да губя време въ плачъ. Нѣколко пѣти си казвамъ: после, после ще плачешъ ти. После ще изкупвашъ съ ридания своя грѣхъ. Сега бързай, бди всѣка минута при нея. Обиколи я съ любовъ и ласки въ последнитѣ ѝ часове. Нека тя угасне облъхната само отъ любовъ. Тя е нейната истинска жрица и жертва.

*

И отново азъ съмъ въ пѣтъ. Таксито лети. Но азъ